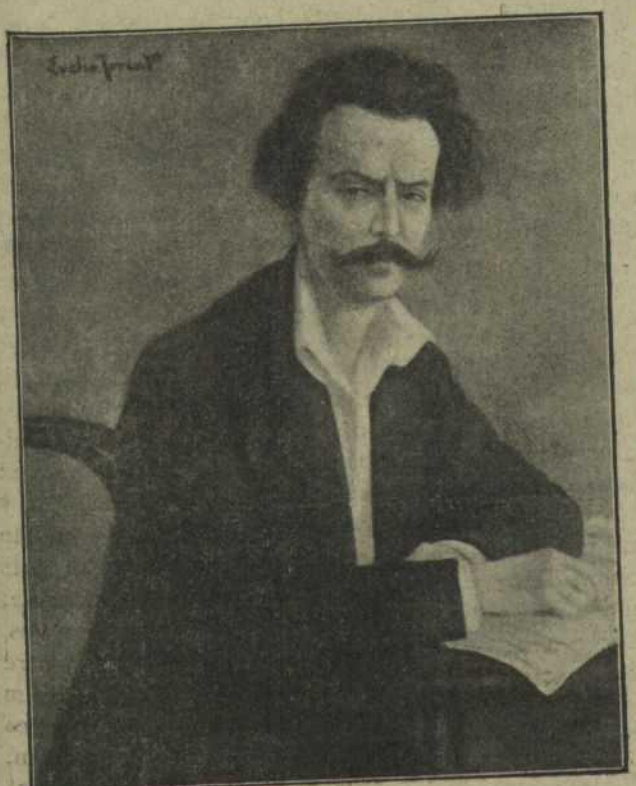
ANY IV. NÚM. 195 29 SETEMBRE DE 1911

ENRICH MORERA

per Eveli Torent

DE TOTS COLORS

Segón folletí de la tragedia

Alkestis

El mestre Morera a Barcelona

Ab motiu de la tornada de l'eminent compositor a Catalunya, en Joan Llongueras ha publicat aquest fervorós article en La Veu de Catalunya.

Les observacions que s'hi fa y el generós patriotisme que l'inspira, els creyem, en els moments actnals, de una gran trascendencia. No cal dir, donchs, la joya ab que contribuim a la popularitat de les oportunissimes idees den Llongueras, recomanant als amichs que, a mida de les seves forses, ajudin a la espléndida realisació del bell progecte que s'hi insinua.

Heusaquí l'article:

«Anyoradís de la nostra ciutat inquieta ab la seva Rambla y els seus carrers plens d'antigues amistats; anyoradís del nostre cel, de les nostres montanyes, de les nostres costums, de la nostre parla y de tots els nostres ideals, l'Enrich Morera, una de les primeres figures del nostre renaixement musical, després de dos anys de córrer per l'Amèrica, donant a conèixer a n'aquelles terres de l'altra banda del mar, tan allunyades de nosaltres, els fruits de la seva inteligencia privilegiada y de la seva inspiració franca y espontanía en els quals l'ànima catalana, aquesta ànima nostra inconfundible, hi vibra tan poderosament ab aquella forsa y ab aquell dols sabor, ensemps, que la emoció del mestre sab donarli, torna a Barcelona, la ciutat dels seus amors y de les seves lluites, y se queda entre nosaltres a treballar per la causa de la nostra cultura y del nostre ressorgiment nacional.

Ja'l tenim aquí, obert, generós, noble, optimista, enfervorit com sempre. Benvingut, benvingut mestre Morera. Ens fèyeu falta. No es Barcelona solament la que us anyorava. Es tot Catalunya la que patía de la vostra ausencia. Perque'l vostre lloch, mestre Morera, no ho dupteu pas, es Catalunya; vos no podeu viure allunyat d'ella, perque es com si visquessiu allunyat de vos mateix, y ella us necessita a vos, perque tenintvos aprop y sentint sovint la cansó de la vostra inspiració, se sent cada día més conscienta de lo que anhela y de lo que estima.

Benvingut, benvingut mestre Morera. No podíeu pas haver tornat en hora més oportuna. Una de les qüestions actualment palpitants es la qüestió del nostre «Teatre Nacional». Jo la considero aquesta una qüestió de vida o mort per nosaltres, que cal solucionar, sense demora, d'una manera definitiva. Al parlar de «Teatre Nacional» no oblidem que parlem de «teatre dramàtich» y també parlem de «teatre lírich». L'un es el complement de l'altre, y res de sólit aixecar podríem sense la base de aquestes dues columnes. El nostres més eminents autors dramàtichs s'han ajuntat ara moguts tots per un mateix ideal, y es d'esperar que algún profit ne sabràn treure d'aquesta unió, que'ls pot fer forts y poderosos. Ells formen una columna; l'altra columna, confessemho, sou vos. Ara com ara, l'ànima del nostre «teatre lírich» es l'Enrich Morera. Ja us tenim aquí, altra vegada. Les dues columnes fonamentals les podrem, si volem, aixecar alhora. Jo no dupto pas que tot Barcelona, que tot Catalunya, voldrà

cooperar, plena d'entusiasme, en aquesta obra.

May més potser se'ns presentarà una ocasió tan propicia com la d'ara. Els autors catalans, agermanats; el mestre Morera tornant a la seva patria, plè de joventut y d'entusiasmes y de projectes. ¿Els homes de la ciutat, donchs, què esperen?...

La tornada del mestre Morera es, pera nosaltres, un aconteixement, es un fet trascedental. Barcelona y Catalunya en pès tenen un deute de gratitut ab en Morera. Ara es l'hora de pagarlo. Abandonant futures glorias y futures prosperitats, el notre mùsich ha tornat al caliu de la seva llar estimada. Cal que en acte d'homenatge la ciutat obri els brassos a n'en Morera.

Una obra inèdita porta'l mestre eminent en el seu bagatge. Una obra esplèndida ab lletra del genial Angel Guimerà. «Titania», que es, sens cap dupte, una de les obres en la qual en Morera hi ha posat mès trossos vius de la seva ànima. ¿Per què, donchs, no inaugurar brillantment la pròxima temporada del Liceu ab aquesta òpera?... ¿Y per què'l Liceu mateix, enlloch de passar a mans de un empresari foraster, com potser ab el temps succeirà, no podria devenir—sense exclusivismes de cap classe y obert a totes les escoles y a totes les orientacions—el nostre «Teatre Lìrich Català»?... ¿Quì mès indicat que'l mestre Morera pera encarregarse de la direcció artistica d'aquest teatre?... Per Déu, que la tornada del nostre estimat mestre no sigui infructuosa. Ell ha vingut atret per una forsa irresistible que no sab pas explicarse. El seu amor a la terra l'ha fet tornar; que'l nostre amor a n'ell li asseguri un pervenir gloriòs a dintre casa. Pensem tots que les obres den Morera no son un fet isolat a Catalunya. Elles, dintre'l mòn del art, representen una nova modalitat y una expressiò ben caracteristicament nostra. El mestre Morera es dels homes que fa escola. Fem, donchs, nosaltres, que al entorn de las seves obres hi hagi sempre tot un poble arborat y enfervorit disposat a compéndreles, a estimarles y a palpitar perennement ab elles.

Salut, mestre Morera, Benvingut entre nosaltres.

Barcelona, Catalunya, obre'ls brassos generosos al qui tan dolsa com ardidament ha arrencat amor y va arrencant encara la cansó eterna que de molts anys ressona bellament a dins lo mès pregón y lo més pur de la teva ànima.

JOAN LLONGUERAS.»

CORREU DE PARIS

Lleó Tolstoi, l'home extraordinari. *El cadavre vivent*. Més filòsoph que artista, més artista que filósoph. Una obra mestre que tè vint anys. Estrena al teatre d'Art de Moscou.

En Tolstoi ha deixat un regular nombre d'obres inédites, entra elles *El cadavre vivent*, producció escénica en dotze quadros, vigorosa y vibrant com *El poder de les tenebres* o *Resurrecció*. En Tolstoi no l'havía donada a coneixer al pùblich, segons confessava als seus amichs, perque malgrat y els esforsos que feya pera no envanirse dels seus triomfs no ho lograva y com creya en l'èxit de *El cadavre vivent* volía privarsen pera no fomentar les seves febleses Ell sabía que tenia més èxit com artista que com filosoph y se'n dolía y, per això no volía donar al pùblich una obra (que escrita pera procurarse una íntima satisfacció), no era prou moral

puig en l'artifici que l'art implica sempre, lo nossiu, havía traspuhat.

Y mireu fins ahont va arrivar l'olvit en que'n Tolstoi tingué aquesta obra mestra qu'ara s'estrenarà que al cap d' una vintena d'anys d'haverla escrita quan un amich li va dir que el *Cadavre vivent* (o sía el model que havía inspirat l'obra a Tolstoi), havía mort, en Tolstoi no sabía de que li parlaven y fou precís que la condesa, sa esposa, li fes esment d'uns episssodis de la vida del mestre rus, lligats ab la concepció y construcció d'aquesta obra.

El cas o l'argument de *El cadavre vivent*, es arrencat de la realitat y ara vaig a contàrvosel tal y com el va saber Tolstoi.

El gran escriptor rus era amich del President del Tribunal de Moscou. L' amistat ab aquest funcionari deuría fer que Tolstoi sapigués una trista historia, ben rusa, ben nacional; que havía acabat ab un procés.

Un matrimoni vivia felis y arregladet. El marit home bò, dols y de grans sentiments, te la dissort de pendre el vici de beure. La casa se'n va a terra y la pobre muller pera mantenirse entra de copista en unes oficines. Allí s'enamora d'un empleat, home també bò, caritatíu y pur. Ni ell ni ella s'atreveixen a pensar ab unirse mentres visqui el marit, Per fi la dòna, en un extrem de desesperació, conta la veritat dels seus amors al marit y li prega que se'n vagi de la població puig aixís, al cap d'un cert temps, ella podrà unirse legalment ab l'altre. El borratxo, que té bon cor, díu que sí, qu'ell está decidit a deixarla pera no ferla més infelís. Y a l'endemà, a les vores del riu Moskova, troben les robes de l'ubriach y dins d'una butxaca un paper dient qu' ell s'ha donat la mort. Al cap d'uns díes apareix un cadavre en el qual la dòna creu regoneixer al marit.

Tot está solucionat, els dos enamorats se casen, però vetaquí que'l borratxo ha fingit la mort y a vegades canta per les tabernes que ell es un «cadavre vivent», que ha fingint la seva mort pera deixar felissa la seva dòna y ell poderse dedicar tranquilament, sense fer sofrir ningú, a tota lley d'accessos y inmoralitats.

Finalment el renóm de *cadavre vivent* arriba a orelles de la policía y s' instrueix una sumaria en virtut de la qual, tot se descobreix. Y aleshores, el pes de la lley burlada, desarregla lo que privadament s'era arreglat.

Aquest es el fet real, ànima de l'obra de Tolstoi, però ara sols cal afegir que'l borratxo quant va saber que Tolstoi havía fet una obra de les seves fassecies el va anar a veure com qui va a veure un confés y que Tolstoi el va saber convencer y'l feu cambiar de ruta. Però ni aquesta visita, ni la regeneració del *cadavre vivent*, impresionaren artísticament a Tolstoi, qui al escriure l'obra sentí tan sols el color rus de lo que tractava y ira contra les lleys de la seva terra.

L'obra tal com la deixà, després de refundirla pot dirse pessimista, puig el cadavre no regenera, sino que quan s'ha descobert l'engany y veu que ell será l'infelissitat de la seva dòna, se pega un tret.

En fi, quan sàpiga alguna cosa de l'estrena, amichs lleg dors, ho comunicaré.

Ara deixeume dir tan sols que si be l'assumpte de *el mort viu*, no es pas nou y va donar lloch, un jorn, a que Tenisson comprengués el poemet que tothom coneix y que fins s'ha posat en pelícol-les, el cas del *cadavre vivent*, te una intensitat y un color rus, que'n fà esperar un gros èxit.

LOGE

Silvia

per Matilde Serao

(Acabament)

II

No, no era la mateixa. La dòna de abans, pàgina blanca y lletra closa, s'havía expandit en un crepuscle daurat, pera donar pas a la dòna completa, viva, forta, bona: a la mare. En ses nines mortes s'encengueren les clarors d'una gran tendresa; sa pell s'amorosí, s'aclarí, prengué tons de nacre y una delicada coloració rosada, com un alegre raig de sol damunt la neu; la sanch emporprà sos llavis; sos cabells caigueren en suaus ondulacions damunt del coll en el que s'hi veya'l bategar pausat de vida; va partirse la ratlla dura y enèrgica de la barba. La cintura s'arquejà, les caderes s'aixamplaren, les mans devingueren blanques y transparentes, y en els polsos s'expandía l'ombra lleugera, signe sapat de la maternitat.

Ella havía nascut ab l'infant que portava en son sí; la primera palpitació de aquesta petita existencia havía estat semblanta a la forta veu de Jesús, fent resucitar a Llàtzer. Son passat feixuch, trist y ombrívol, s'havía negat en la llum, y ara's trobava en mitj d'un torbellí d'increíbles felicitats. Tot ho oblidava: les feines de la casa, son pare, son marit... Donà les claus de casa a una tía y passà'ls jorns en sa cambra, extesa en una poltrona, les mans caigudes, els llavis vagament somrients, els ulls plens de vida. Quan li parlaven, responía ab veu conmoguda, en la que hi vibraven notes de tendresa fins aleshores desconegudes; ses paraules eren dolses y alegres, sos gestes pausats y acoronats, al caminar, son cos ondejava com una canya agitada pel vent. Esguardava afectuosament a tots els qui la envoltaven, y sovint sos ulls s'omplíen de llàgrimes.

Durant les llarges hores de repós, Silvia s'envolava al país dels somnis: en imaginació veya son fill, sanch de la seva sanch, carn de la seva carn, ab uns ulls negres que brillaven en son petit rostre blanch y llavis rosats que s'adelantaven petonejant: el veya nú y somrient davant la flama del escalfapanxes, agitant ses molsudes cames, ditxós de la calor, volguent mossegarse son peuet d'àngel. Però, era possible? Aquesta petita cosa grassoneta, aquesta ànima que venía del cel, això podía esser son fill, el fill d'ella?... Se bellugava com un aucell y volía sa mare, le cridava, la cridava ab totes ses forses, y la mare s'amagava per oir una vegada més aquestes dugues sílabes beneídes; després comensava a caminar, y orgullós de son valor, tintinejava a cada pas, corría a reunirse ab sa mare que s'allunyava, somrienta, amparantlo ab la mà; creixía, creixía y l'infant devenía un bell noyet. Qu'era ditxosa, la mare apoyant la mà damunt d'aquella testa bruna pera protegirlo, pera beneirlo, pera acaronarlo! Què ditxosa era la mare sentint en son rostre'l contacte d'aquella galta fresca y al entorn de son coll, la cadena de sos brassos amanyagadors! Qu'era ditxosa la mare al sondejar la franquesa d'aquells ulls negres y al admirar el riure d'aquella boca leyal! Mare cent cops ditxosa en son fill!... Deu meu! Deu meu! Què havía fet ella per merexer tanta felicitat?

Altres vegades, era una noyeta blanca, d'ulls blaus y clars, veu argentina, gest delicat, y cabells sobtils com d'or filat. La nena no sabía més que arraparse a les faldilles de sa mare y seguirla per tot, car era tímida com una cerva,

tant pura en sos vestits blanchs, tant dèbil, tant petita, tant delicada... Després, s'inclinava davant del alfabet, balbucejanta, ab el rostre encés de l'esfors fet pera salvar la dificultat; les llissons anaven bé, perque al finir, hi havíen sempre caricies y petons. Quina joya més divinal agenollarse al costat de sa filla, ferli plegar les mans, aixecar els ulls al cel y unirse en una mateixa pregaria! Quina cosa més divina sortir totes dugues al matí, anarsen a qualsevol carreró, entrar en una casa miserable y contemplar a la petita fent almoines, joyosament emocionada, mentres els malhaurats, ab els ulls plens de llàgrimes, exclamaven: «Beneída sía la rossa senyoreta!...» Y en el cor maternal un echo responía: «Beneída sigui aquesta filla meva, la pau de ma vida!»

Ara, Silvia, ho comprenía tot; al seu davant s'havía esqueixat un gran vel, mostrantli'l mon y la vida. L'alé alegre y sà de la joventut li portava fresques emocions, enrojolaments y palideses, folles esperances, entussiasme, una fe inquebrantable en son pervindre de dòna y de mare. Sortía triomfanta de la eterna batalla del cor femení, de les lluites del alt ideal de la virtut y de les baixes realitats de l'existencia, de l'antagonisme continuat de l'ánima y els sentits... Li semblava haver gaudit tots els plaers de la riquesa, del luxe, de la vanitat, del orgull, de l'ambició; li semblava haver estimat, haver estimat bojament, haver estat molt estimada; li semblava que de aquest passat d'amor li havía restat una exquisida malinconía, suaus y flotants recorts, semblants a les perpetues onades de la mar. Tot lo qu'es hermós en la natura trobava'l camí de son cor: les flors, aquestes inmòvils papellones; les papellones, aquestes flors voladores, la tranquila forsa del boscos, la virginitat de la neu, la bontat generosa de la terra, el gèrmen reproductor que agita el mon y la inflexible serenitat dels estels. Al ùltim comprenía que la vida es bona, que la veritat es en l'amor y que la felicitat se troba en la maternitat, y tot son esser aixecava confuses paraules d'acció de gracies...

A casa, tothom se mirava extranyat de lo que havía cambiat, transfigurada per sos somnis; però ni el pare egoísta, ni'ls parents vulgars, ni l marit metòdich s atreviren a ferli cap observació, car sentíen per ella un extrany respecte. La deixaven fer, y ella, en la delitosa follía de maternitat, comprava les teles més fines, batistes trasparentes, randes, cintes, gastant sense comptar. Ella mateixa volgué confeccionar la *canastilla* y la cosí acuradament, fent els punts ab tranquila satisfacció, mormolant tendres paraules a les petites camises, besant les gorretes y perfumantles. Ella mateixa fou qui brodà'l vestit de batejar; ella mateixa confeccionà'l coixí de satí blau, cobert de randes, ahont l'infant apoyaría la testa. Durant un més s ocupà del bressol que devingué un veritable llit de plomes, un niu nevat, tou, escumós ahont la criatura hi fora calentona, calentona...

Però la sobtada interrupció de les antigues habituts, aquesta brutal irrupció de vida que vingué d'imprevist, la activitat exagerada de les facultats fins aleshores constretes, tot això *nou* revolucionava l'esperit y el físich de Silvia. Son sistema nerviós, per tant temps atrofiat, devingué d'una sensibilitat malaltissa: una paraula dura, una petita dificultat, un petit disgust l'anorreaven. Ses sensacions s'havíen afinat; sos gustos devingueren difícils de satisfer; l'havia envait una boja passió pel café y els perfums; son desitg de viure s'era au-

mentatat. Sovint plorava, silenciosament, sense remor, y devegades, per rès, esclatava en un riure convulsiu, inextingible. A voltes volía restar sola setmanes senceres, complaguentse en sa solitut; altres cops cridava ls seus parents perque li fessin companyía. Una flama enrajolava ses galtes, una flama que la consumía lentament; son pols bategava seguidament, son cos s'enmagría, ses mans s'afilaven. Un jorn, sa baga de aliansa relliscà de son dit y no fou possible retrobarla. Les serventes ne feren un mal auguri, però Silvia no comprengué pas llurs alusions; ella corría vers el terme desitjat, cremada per la febre, exaltada sempre, vibrants els nervis y l'esperit ditxós.

. . . . . .

Tothom callava en la cambra de la malalta; en les altres cambres se caminava de puntetes y els rostres contristats cambiaven esguards d'angoixes; el picaportes havía estat embolicat de roba, davant la porta hi posaren una estora y els visitats eren despedits desseguida. El pare vetllava sol prop del llit de sa filla: quan el metje li havía anunciat que mare y fill eren perduts, son egoísme rebé un cop formidable, quelcom que li apretava'l cor y qu'era'l remordiment. Devenía pàlit y tremolava al pensar com havía descuidat a sa filla, y es preguntava si la seva indiferencia l'havía afligida: may cap petó, may cap paraula afectuosa, may una festa; sempre havía restat extrany per ella. Ara, enverinada per aquest crudel abandon, ella's moría.

Silvia dormía penosament, contret y disminuit el rostre, com devorat per la terrible lluita que acabava de sostenir. En son deliri balbucejava encara alguns mots. La vida, lo mateix que la maternitat, havia vingut massa tard, y son organisme ja vell havía estat trencat per aquesta proba suprema.

—Pare, deixèumela veure un altre cop...—digué feblement al despertarse.

Aquest s'aixecà, prengué l'infant de son bressol y li portà. Era un petit esser delicat, ab els ulls mitj oberts, les mans glassades. Silvia posà un lleuger bes damunt aquell front arrugat.

—Pare... — continuà després d'un silenci.

—Silvia?

—Digues.... la mare, la mare .. la meva mare, tingué molta pena de morirse?

— No pensis coses d'aquestes, filla meva...

— Dígamho, t'ho demano... Tingué molta pena de morirse?

—Si, perque deixava en el mon una filla...

— ...Perque deixava en el mon una filla, repetí maquinalment la malalta. No obstant... era una santa?

—Una santa, Silvia.

—Ella sabía... ella sabía que'ls infants no poden restar aqui baix sense llur mare, continuà pausadament.

S'endormiscà altre cop. El pare s'ofegava en aquella cambra d'agonitzant: tingué de sortir: hi havía quelcom de tràgich en aquesta figura de vell convensut pel dolor.

Silvia dormía, però la febre feya'l seu sonlleuger: sonaren sis hores y mitja; el tren qu'arrivava de Roma xiulà en la llunyanía. Ella s despertà ab un ensurt y es trobà sola.

—Arriva l tren...—digué molt baix.—Arriva'l tren... acompleix son deure... marxarà tot seguit...

S'aixecà apoyantse en el colse y ovirà en la penombra la blancor del bressol:

—Anèmsen, fil! meu...—mormolà.

MATILDE SERAO

Aficionats notables

(Tortellá)

Narcís Fontás

Heusaqui, aimats llegidors, el retrat d'un dels joves entusiastes de la companyía d'aficionats que actua en el teatre Ginebra d'aquesta vila. En Narcís Fontás, ha demostrat un entusiasme y una voluntat pera trevallar en el teatre gens vulgar. Ademés revela una disposició que fa esperar d'ell una bona carrera.

Com consequencia d'aquella afició y aquesta disposició en Fontás estudia ab amor, tant els tipus cómichs com els tràgichs que se li confíen; procura ferse càrrech de la naturalesa del personatje que ha d'interpretar y no para fins a trobarli un tret que'l caracterisi.

Es una llàstima que'l nostre retratat d'avuy no pugui dedicarse exclusivament al teatre puig, baix les ordres d'un bon director, podría ab temps y estudi, arribar a ocupar un bon lloch dintre la escena catalana.

Quan en Narcís Fontás ha trevallat més y ha donat lloch a que s'hagi pogut apreciar millor el seu talent, ha sigut durant la passada temporada d'hivern.

Ha representat, entre altres, ab molt d'èxit, les obres *Seus esperansa*, *Com les Olives* y *Nit de Reys*. En elles ha demostrat que sab dibuixar un tipu, y sobre tot, que sab declamar. El «Gaspar-ró» de la *Nit de Reys* n'es una proba, puig en l'interpretació d'aquest tipu obtingué un èxit colossal, portantse ja com un actor.

D'un jove tan estudiós y que reuneix tantes condicions cal esperarne tasca profitosa si persevera en l'estudi.

Cal recomanarli, donchs, que no defalleixi davant les contrarietats que's presenten al principi de totes les carreres, que travalli, ab fe, ab entusiasme, puig te condicions sobrades pera fer esperar un pervindre felís.

AGRUPACIONS Y SOCIETATS

—Agrupacio Tannhäuser.—El día 8 d'Octubre próxim, tindrá lloch en el local del carrer de Mercaders 26, principal, una extraordinaria funció organisada per la agrupació «Tannhäuser», representantse les obres *Flors y Violes* hermosa comedia d'en Pompeu Creuet, y *Tempesta* quadro dramàtich d'en Pere Mombrú a carrech del quadro de l'Agrupació.

S'ha ofert desinteresadament la Srta. Pepeta Montfarré a qui estan confiats els papers de Teresa y Mariona, respectivament, en abdues obres.

La Junta a acordat invitar al autor de *Flors y Violes* Sr. Creuet pera que asisteixi a la representació.

—Societat choral Nova Barcino—Entre dugues obretes castellanes feren el diumenje a la nit la comedia *El cove de figues*. L'interpretació en conjunt fou regular degut a les circunstancies en que fou posada en escena; es distingiren en el seu desempenyo la senyora Arcós y els senyor Prunera y Simó.

—Centre Catolich Obrer.—Ab nombròsa concurrencia es donà diumenge a la vetlla una representació teatral en un improvisat teatre d'estiu; formaven part del programa les comedies *A Sant Boy falta gent* y *Entre el menescal y el meije* que obtingueren regular interpretació degut a ferles alguns debutans. Hi prengueren part els joves, Llasat E. Carcereny, Bosch, Gomila, Estrada, Figueres y altres distingintse en l'última el Sr. Corberó.

—La Familia Catalana.—Pel día 8 donará una funció de Benefici el director artistich d'aquesta Societat l'Alexandre Corberó qui ha escullit les populars produccions *Terra Baixa* y *Comedia de comedies*.

—C. R. C. «Sanch Nova» de Hostafranchs—Aquesta simpática entitat deixada portar d'un sentiment humanitari digne de elógi, organisá pera el proper passat dissapte a la vetlla una funció a benefici de les families necesitades del Vendrell, posant en escena l'elench de la casa que tan acertadament direigeix el veterá aficionat Francésch Grau l'obra del Ignasi Iglesias *Lo Cor del Poble*.

No fa gaires díes que desde DE TOTS COLORS elogiavem la tasca d'aquests aficionats comensants y, si be al día de referencia els consideravem dignes d'un treball discret, avuy ab justesa podem dir que en tan poch temps ja han caminat forsa, com ens ho demostráren en aquesta funció que ressenyem.

En Grau en el «Passarell» molt bé y el segón acte el feu també molt acertadament. El jove Salom en el «Fidel» lográ treuren forsa partit; tingué en compte nostre advertencia verbal.

El senyor Oliveras en el paper de «Xich» defensantse y ajustant sense decaure les escenas de conjunt, lo propi que el «Boira» interpretat pel jove Boada, que feu un primer acte d'actor consumat. Llástima que en el segón es desencaixés degut a les passades falsas que el desconcertáren bastani. En tot, ens feu un «Boira» que molts enveijarien. «Don Albert» pel senyor T. Forné, completament fora de tó, pero en cambi el detall del tipo acertat. ¿Y de la senyora Papell, en la «Madrona», que en dirém? Repetirém *lo* de tantes vegades, aixó es, que es una actriu de grant pervindre, conscient sempre de lo que fá.

Per fi de festa el monólech den Guimerà *Lo mestre Olaguer*, recitat pel aficionat T. Forné, La execució, no ens convencé pas ni creyém que convencés a ningú. Molt bona voluntat, aixó si, perp, no n'hi ha prou. Un aficionat, quant menys, te de sapiguer lo que diu y durant aquell acte, no ens va dir ni un sol concepte, que no trenqués les oracions. No hi cregui en certs aplaudiments.

Encoratjem a la Directiva pera que fassi els medis que estiguin a son alcans pera veure la Sala més concorreguda els díes de funcions puig compte ab el valiós element d'un elench dramàtich, qne no es mereixedor de tals desprecis.

GRACIA—La Filantrópica Gracienca.—El prop passat diumenge, día 24, tingué lloch la constitució oficial d'aquesta novella entitat. El programa va anar dirigit per el reputat

mestre Maximino Novi, ja que's tractava de un «Concert-Vetllada.»

Finalisà la vetllada recitant el senyor Julià ab la seguritat a que ens té acostumats, el monòlech del mestre Guimerà, *Mestre Olaguer*.

Pel día 30 s'anuncia *Muralla de ferro*, a benefici del soci Ramón Piñol. Procurarém asistirhi y parlarne.

—Ateneu Graciench d'U. F. N. R.—El passat diumenge el quadro dramàtich d'aquesta entitat que dirigeixen els senyors Gené y Tort, inaugurà la temporada de tardor ab la comedia en tres actes d'en A. Ferrer y Codina' *Toreros d'hivern*, logrant una regular interpretació mercés als esforsos de les senyoretes Cama, Domingo, Zamora y Prats, y dels senyors Tort, Gene (F.) y Bertran. Els conjunte flaquejaren y el traspunt també. Aquestes obres en petits escenaris han de fracasar per forsa.

Pel mes vinent s'anuncien dues estrenes en un acte del novell escriptor Enrich Muñoz, ab aquets titols: *Amor, luxuria y avaricia*, (esbós dramàtich), y *De reliogat a gendre*, (comedia).

—La Filantrópica.— Darrerament el quadro dramàtich de la casa ha posat en escena les obres en un acte, *¡Angels de Deu! A pèl y a repèl* y *Les orelles de D. Pau*.

L'execució de les mateixes va anar segurísima a càrrech de la senyoreta Pepeta Roca y els senyors Roca, Valls, Güells, Mansa, Zavo y una xamosa nena quin nom sentim no recordar.

—Teatre Prado Catalan.— El darrer diumenge, dia 24 a la tarda tingué lloch en aquest espayós teatre un festival a benefici de la Vila del Vendrell, de quina organització s'encarregà l'«Esbart Català de Dansaires.»

A tal efecte, hi cooperaven desinteressadament, artistes de diferents teatres y géneros, resultant un festival per demés atractiu e interessant.

El chor «Mossen Cinto» hi cantà algunes de les millors composicions de son repertori, essent llargament aplaudides.

També foren molt celebrats els exercicis de *Gimnasia rítmica*, a càrrech dels alumnes de la «Escola catalana de Mossén Cinto», aixís com els «Ballets Populars», per els senyors del «Esbart.»

Però el *clou* de la festa, fou la execució magistral que donaren al acte tercer de *La vida pel Czar*, la Xirgu y en Gimenez, destrament secundats per altres elements de valúa del Principal.

El monòlech de nostre Guimerà, *Mestre Olaguer*, sigué recitat magistralment pel notable actor senyor Ramón Tort, escoltant del nombrós auditori una justa y merescuda salva de aplaudiments. El públich que atestava el local, sortí molt satisfet.

SANT GERVASI—Centre Autonomista Català.—El diumenge prop-passat posaren en escena la comedia *La fortuna boja*, baix la direcció del senyor Sala.

L'execució fou excelent per tots els que hi prengueren part. El senyor Sala desempenyà el «Sr. Joan», a la perfecció. Les senyores Calado y Perramón igual que'ls senyors Johannus y germans Oliver representaren sos respectius papers ab molta cura y acert. Els demés arrodoniren el conjunt que fou dels millors. La presentació mitjana.

Ens sembla mentida que un públich com el d'aquesta casa que tantes vegades ha donat mostres de sa inteligencia estigués tant fret el diumenge passat puig si als finals dels actes aplaudien una mica semblava qu'ho fessin per forsa y a fé que's mereixíen molts aplaudiments ya que l'execució, com hem dit, fou bona del tot.

SANT ANDREU—Avens Nacionalista Republicà.— Durant la vetlla del diumenge día 10 del corrent l'agrupació dramàtica «L'avensada» d'aquella societat posà en escena davant de ben escasa concurrencia el drama d'en Pere Cabalié *Aubada y posta*.

En el desempenyo se lluhí per la seva natural dicció y manera de presentarse en escena, el senyor Sabaté, essent molt ben secundat per la senyora Borralleras, senyoreta Mestres, y els senyors Donato, Llop, Bartrina y Valero. Aquest últim anà bastant fluix en el primer y segón acte, estant encertadíssim en el tercer, sobre tot, en el final.

La capseta dels petons, com a fi de festa fou del agrado de la concurrencia.

La vetlla del passat diumenge es representà en l'esmentada societat el drama d'en Rusiñol *El mistich*, en el que sobressortiren els senyors Sabatés, en el «Miquel», Colom en el «Secretari del Bisbe» y Valero en el «Bisbe». El senyor Casals en «Mossen Joan», bastant fluixet, el senyor Donato en el «Mossen Ramón», ens donà durant tota l'obra la seva célebre cantarella que já tant cansa en el públich y com es natural per més obres que representi sempre sembla que fassi la mateixa y en fi, que'ns resultà un *Mistich* massa mistiah. La part de les dones podem dir que anà del tot malament.

El senyor Bartrina feu riurer al públich res més que riurer. Els joves Pinalaba, Mitjans, Barti, Alargé y Quirant molt parats y bastant insegurs del paper, fent que totes les escenes de conjunt sortissin del tot desgraciades.

Sentim molt haver de parlar d'aquesta forma, però està a punt de tocar a fí la temporada y encara no hem vist lo que's diu una obra ben representada a causa de lo que'm dit ja moltes vegades, falta d'ensatjos y poch estudi.

En estudi *En Joan dels miracles*. En parlarem.

—Ateneu Obrer.—El prop passat diumenge a la nit, tingué lloch la quarta funció en el teatre-jardí d'aquest Ateneu, posant en escena, a càrrech de l'agrupament dramàtich «Joventut Ataneista», la preciosa comedia d'en Pous y Pagés, *L'endemà de bodes* regularment interpretada pels joves que componen l'esmentat agrupament, particularment distingintse el jove senyor Mercé, senyor Gual y Travasset. Bé ls senyors Altimira, Llach y Pujol, com també la senyora Alentorn y la senyoreta Fernández.

Per final el jove senyor Llach, recità el monòlech *Tot per elles*, fent les delicies de la concurrencia.

—(Santa Eulalia). Centre Moral Eulalienc. —La tarde del passat diumenge la secció de declamació de la Joventut Católica de Sant Andreu, posà en escena el drama en un acte d'en Joan Farré, *Cegos del cor*, que sigué molt ben interpretat per tots els que hi prengueren part y justament aplaudits.

Seguidament representaren la comedia de l'Aulés. *Lo sant Cristo gros* en la que sobressortiren els joves Vilaseró en «Don Fernando» Saladrigas en el «Sereno» y Arbós en el «senyor Roig». Secundaren ab bastant acert els joves Mauri, Alsina, Tost, Salas, Bagaria y altres que sentim no recordar. El públich en tribut d'agraiment, aplaudí en gran manera els treballs dels visitants.

SARRIÁ.—Cine Edison.—El diumenge dia 24 va representarse la comedia den Pous y Pagés, *L'endemà de bodes*. Desde les primeres escenes va veures que havia estat assatjada ab més deteniment y cura que les anteriors obres interpretades per la companyia Mora-Viñallonga, resultant un conjunt ben aceptable que va satisfer a la nombrosa concurrencia.

Se distingí notablement en Garrigó en el «Quirse», per la justa expressió y caràcter que donà al personatje, ab una vis cómica y detalls de dicció y gestos ben ensopegats que li varen valer una merescuda ovació en el segón acte. En Viñallonga fent el «Cinto», tingué moments molt encertats, y encara hauría agradat més si en el segón y tercer actes hagués accentuat ab major duresa y violencia, el desengany que sufreix pels deutes de la seva dona y per havershi casat. Ab plena posessió del seu paper en Fàbregas fent el «Joanich». En Cebrian en el «Xibeques» bastant insegur; hi havía escenes que donava el relleu necessari al seu tipu, més en altres estaqa desconcertat y fora de tó. En Mora feu un «Rafalet» primorós y perfecte. La senyora Cuart en la «Pepa», sempre discreta sense exageracions, matisant ab molt acert les diferentes situacions tan oposades en que's troba. Y la senyora Sarbosa ab aquella ingenuitat y coneixement absolut de tots els tipus que interpreta. Es veritablement una delicia la senyora Sarbosa; ab una paraula, una mirada, un moviment de cap salva un moment difícil y enlaira una situació; treballa ab gust y amor y per això se fa admirar y aplaudir ab entussiasme.

En resum, que l'esmentat diumenge la companyia dels senyors Mora y Viñallonga semblava tota un altre.

—Catalunya Nova —*La creu de la masia* fou l'obra escullida per inauguració de temporada. Poca cosa hem de dir en favor d'a-

quest elench bastant deficient y compost d'elements puerils, mancats de consistencia artística. El senyor Mallorquí, no'ns va pas convence ab'aquell «Roch'» y encara que molta part de públich l'aplaudís, l'hem de convence que no fou pas ab justicia: mereix elogis com a director y cuidador del march escenich, més com a actor no'ns va pas agradar: hem de ser franchs esperém altres obres modernes que potser ens entussiasmi. Els senyors Terres, Guart, Compta, Terres y Reig regulart: molt fluixet el senyor Aranda que li manca molt estudi per fer papers tant importants com un «alenti» que mereix més estudi y més detallació de la que hi donà. La Sta. Foruny molt feble y regular la Sra. Ugas, encare que demostrà aquesta senyora *saberse*'l paper, no identificarlo y brodarlo de detalls.

Esperem altra ocasió en veure aquest novell elench per ser més extensos, y parlarne favorablement ab tota regla car no ho podém ferho avuy.

En ensaig *La Boja* y altres obres de teatre modern.

—En el «Centre Provincial de Lleyda» hi actuarà desde'l dia 8 del prop vinent mes l'elench dramàtich dirigit per don Antoni Rissech qui ha escullit per inauguració *Sol solet* y *El mestre de minyons.*

Desitjem al nou director forsa acert en escullir les obres, esperant donarà a coneixe lo més xamós y eriginal del Teatre Català.

Dels nostres Corresponsals

TARREGA.—Lliga Catalanista.—Davant d'una escollida y nombrosa concurrencia el dia 10 del corrent, tingué lloch en el teatre d'aquesta entitat, la representació de la hermosissima tragedia den Guimerà *Mar y Cel* y el sainet den Ramón y Vidales *El carro del vi.* Com que's la mateixa companyia que actuá en Maldá baix la direcció de D. Artur Buxens, salvant alguna petita modificació en el personal, valgui la mateixa ressenya que s'en feu en aquestes mateixes planes, trobantsi en falta unicament la comparsería del últim acte de la tragedia.

—La Aliansa.—El dia 11, en aquesta societat, se representá a la tarda y ab molt poca concurrencia el *Don Gonzalo o l'orgull del gech* y *El carro del vi*, y a la nit, ab molta concurrencia, *Flors y Violes* den Crehuet y *L'oncle Rector* den Folch y Torres, ab dues obres de la biblioteca d'aquesta revista. Els artistes generalmen se portaren be, les obres son molt agradables, peró no hi pogué haver conexió entre 'l públic y 'ls artistes fins al final del *Oncle Rector*. Causes d'això son varies; les principals son la desigualtat del públich y les condicions del local. Procurin en aquesta casa triar obres que ja de moment puguin dominar á la diversitat de concurrents y será mes segur sempre l'éxit.

Per final se representó *L'alegria que passa*, que ab el públich cansat y la presentació deficient acaba de ensopir als concurrents.

LLEYDA.—Teatre Camps Eliseus.—Ha debutat en aquest teatre la companyia del eminent actor, gloria de Catalunya, D. Enrich Borrás y en la que figura com a primera actriu, la insigne D.ª María Morera. Lo debut se verificá lo divendres dia 22, del corrent, ab lo precios drama del insigne Santiago Rusiñol, *Lo Mistich*. La interpretació no deixá gens que desitjar, puig ja que 'l Enrich Borrás, del caudal de «Mossen Ramón», en fa una creació.

El gran actor, al alsarse lo teló, fou objecte d'una delirant ovació, qu'ell ab lo somriure que li es peculiar, va donar proves de respecte y consideració, al mateix temps que de agraiment als ciutadans de aquesta ciutat y al públich allí clós aquell dia. Nosaltres, ans de comensar la present resenya, li donem mil gracies, per habernos oferit lo seu art y per haver cumplit la promesa que tres anys ens va prometre y qu'ens va dir. ¡Arreveure!

El gran Borrás, ens feu un «Mossen Ramón» sens parió inimitable, d'aquells que no estém acostumats a gaudir. Aquest paper, a les mans del senyor Borrás, no decau may, ja que la figura que interpreta viu, y no solsament viu, sino que s'aferre, tant en lo personatje, que duptém, es pugui representar mellor. Lo públich l'aplaudí ab fruició, ab entusiasme, que compartí ab la senyoreta Daroqui, que feu una «Marta» molt rebé, encare que aquelle ronquera o foscor de veu, no li deixa fer lo que la mateixa, podría fer. La incomparable senyora Morera y el jermá del gran Borrás, ens feren una «Francisca» y un «Senyor Bisbe», que may haviem vist, aplomats de debó en la figura que representaven y en forma també de artistes eminents. Lo Senyor Borrás (J.) al acavar de pronunciar les darreres paraules, fou mereixedor d'una forta ovació, que'l públich li tributá, com a pago del seu treball, que resultá esser bo, per tots conceptes.

La senyoreta Mestres y senyora Ricart y senyors Galceràn, Bozzo, Bello, Viñas, Carbonell, Roura, Cervera, Buxedes y Argemí, en sos papers respectius de "Baronesa", "Presidenta de les dames", "Jordi de Pons" "Senyor Andreu", "Mossen Joan", "Miquel", "Sariol", "Secretari del Bisbe", "Campaner", "Pobre primer", y "Pobre segón", ratllaren a gran alsaria artística, per lo que tots foren aclamats al final de cada acte, tenint que sortir a rebrer, els aplausos que'l públich els hi endresava y en gran manera y particular, al acabament del últim, que tots en unió del gran Borrás, varen saludar al públich, set vegades que'l teló s'aixecá. *El Mistich* com el representat dia 22, no l'haviem vist may y tampoch may, que'ls ciutadans de Lleyda, esperesen ab tan dalit la vinguda d'una companyia, puig que aquesta, tot Lleyda, estava ansios de poguer gaudir les

qualitats artístiques, que tots els artistes, desde el mes gran al mes petit, poseixen. Ens felicitem nosaltres mateixos per el motiu, de que, lo qu'ens donà la companyia del insigne Borrás, es veritablement art, l'art que Lleyda, anhelava y que ja tenim a nostres plantes.

Benvinguts sian, tots els actors y les actrius, *L'agencia d'informes comercials*, que va estar possada en escena en primer lloch, va esser interpretada molt bé, per tots els artistes que'l treballaren y especialment per part dels senyors Galcerán, Viñas y altres.

L'apuntador no el sentirem gens ni mica. ¡Ja es bonica senyal!

La setmana vinenta, parlarem detingudament de *Mar y Cel* y *Els Vells*.

GIRONA.—Centre Republicà. — La Junta directiva d'aquesta entitat, dessitjant com sempre, complaurer al seus soeis, hi a fi de poguer donar millor lluiment als espectacles, ha reorganisat després de molts sacrificis, la secció dramática, entranti ha formar part de la mateixa valiosos elements, els quals volen empendre una valenta tasca d'analtiment artistich y difusió d'art teatral en son mes alta expresió, traguent de son repertori tota obra insupstancial, insípida, donatnos repertori modern. Está senyalat el día 1 d'Octubre per la inauguració de la temporada d'hivern, posán en escena ab tota propietat, el preciós drama del ilustre Rusiñol, *L'hereu Escampa*, que será desempenyat per les millors parts de la secció, y ab cooperació de les dames, senyoreta Carme Ventura y la senyora Angela Peña.

TORELLÓ.—La Barretina Torellonenca.—Diumenge día 17, representació de *La verge boja* per la companyia dirigida pel senyor Ballart y de la que formen part els senyors Petit, Puiggari, Salom y les senyores Balcstroni, Huguet, Sanllehí y Soto (Carolina). La execució aná com una seda, sobressortint no obstant la senyora Soto en el seu paper de «Fanny» y els senyors Ballart y Puiggarí en els seus respectius d'«Armaury» y «Reverent Roux», un fort aplaudiment. Més també una forta censura per haver posas en escena una cosa tant xavacana com *Sogra y gendre* que'ns va traure tota l'aroma y dolor que'ns havía deixat la prodigiosa obra de l'Enrich Bataille.

—Escola Dominical.—A la mateixa diada va posarse en escena el drama den Pitarra *Sota terra* y *Sebes al cap* pel quadro d'aficionats de la casa.

—La Fidelitat (Centre tradicionalista).—En igual diada va representarse les tres sarsueles seguents: *El Parany*, *Lo Sant del Amo* y *Els dos cegos*.

BADALONA. — Transcorregudes algunes setmanes sense cap representació en els nostres teatres, paralisada encare avuy la póca vida teatral de que disfrutem els badalonins no'ns queda altre goig que el de remarcar la activitat ab que els aficionats de casa nostra preparen en ses respectives entitat (y algún en teatre públich) la nova temporada que comensará dintre el mes de Octubre. Per avuy podem avensar els seguents:

—Centre Catalanista «Gent Nova».— Hi actuará la mateixa «Secció Artística» soits la direcció den Miquel Boix quina comensará sa tasca el 8 de Octubre ab la hermosa comedia del distingit escriptor Aveli Artís Balaguer *Quan l'amor ha encés la flama*, contant ab la cooperació de les notables actrius Mercé Daroqui y Antonia Vallvé.

—Centre de Nostra Senyora de Montserrat.—La secció de «Belles Arts» dirigida per en Francesch Soler y Badía inaugurará la tempora el 15 de Octubre ab *Terra baixa* den Guimerá.

—U. F. N. R.—L'«Estol Artístich» de aquesta entitat dirigit per en Tomás Guardia probablement comensará a mitjans de Octubre. Se diu si debutarán ab *La Pasionaria*. Senyors: ¿y el nostre teatre catalá?... No fassin ridiculeses.

—«Picarol» (Sala d'espectacles).—S'ha inaugurat aquest gran y espayós teatre. En el presentació que per medi de un periódich ab el nom de «Picarol» s'ha repartit per tot Badalona se'ns ha fet, diu que s'hi donarán tota mena d'espectacles partint de la base de que serán cultes y morals.

De moment el seu generós y altruista propietari don Bernard Binué l'ha posat a la disposició de la prempsa local pera un benefici a favor de la damnificada vila del Vendrell. S'hi donará una representació teatral que ha sigut confiada al notable actor badaloní en Joseph Terradas, qui ab la seva escullida companyia representará el colossal drama del gran Guimerá *Terra baixa* y el quadro de costums del autor vendrellench R. Ramón y Vidales *El carro del vi*.

MOLLET.—Unió Familiar—Baix la direcció del notable actor don Artur Tarragó, se posá en escena l'hermós drama en 4 actes del gras dramaturg Santiago Rusiñol *El Mistich*.

L'execució fou ajustadíssima.

La senyoreta Pilar Sánchez deixá molt que desitjar en les escenes de més compromís y en les altres també, llástima d'esser tan pretensiosa! La Dolors Más superior en la «Francisca». La senyoreta Saumell una baronesa fluixeta. El senyor Tarragó interpretá magistralment el difícil paper de «Mossen Ramón» obtenint aixordorosos aplaudiments. En Moly acertat en el «Bisbe» y «Miquel», com també en Casamiquela en «Mossen Joan». Bé els senyors Pujol, Casas, Perón, Vilá y Viñallonga.

CASTELLAR DEL VALLÉS.—El diumenge proppassat día 17 del corrent, tingué lloch en el teatre del Centre Castellarench, per la companyía d'aficionats del mateix, la representació de les hermoses obres *Les ales de cera* y *L'Oncle Rector* del insigne literat y celebrat autor dramátich don M. Folch y Torres, qui trobantse estiuejant en aquesta població y a instancies de la Junta y quadro dramátuch del esmentat Centre, s'encarregá de la direcció escénica. La funció resultá un verdader acontexement artístich, havent cridat al autor ab molts y sorollosos aplausos a les taules, al final de tots els actes. Contribuiren no poch al lluhiment del espectacle, la cooperació de les distingides actrius donya Montserrat Faura y senyoreta Antonia Vallvé, les quals feren verdaderes filigranes en els papers que'ls foren encomanats. En quant als aficionats, sugestionats tal vegada per la presencia del autor de *Les ales de cera*, lo mateix en S. Sellent que en R. Benasco, aixís com en Lluis Vall representaren sos papers de "Dr. Arnau", "Tarrés" y "Joan" respectivament, d'una manera admirable; no cal dir que foren ab justicia molt aplaudits. Per ja mellor presentació d'aqueixa obra, s'estrená un mobiliari adequat que doná gran alicient en la representació.

Després y per final se posá *L'Oncle Rector* que fou model de conjunt, estrenantse una magnífica decoració pintada exprofés per aquesta obra, pel decá dels aficionats y pintor don Pere Girbau. En l'execució s'hi distingiren en Girbau, en el paper d'«Oncle Rector»; molt bé en Romeu, en el "Francesch"; en Sellent, en el de "Sr. Denís"; excelent en Benasco, en el de "Feliciá"; acertats en Carner, en el de "Salvi" y en Vall, en el de "Gatzireta"; l'"Escolá", el noy Girbau, molt aixerit. En conjunt, fou una d'aquelles vetlles, la del diumenge passat, que deixen inborrable memoria a n'els verdaders aimants del art. A tots els hi prengueren part els felicitem molt coralment y d'una manera molt especial al distingit literat don Manel Folch y Torres, per les belleses qu'enclouen les obres posades en escena, per la seva direcció esmerada y finalment per les simpaties que ha sapigut captarse en aquest Centre, del qual ha sigut nombrat Soci honorari, y entre'ls entussiastes aficionats que componen el quadro dramátich, els quals guardarán grat recort de la seva estansa entre nosaltres.

REUS.—Teatre Circo.—L'Enrich Borrás ens ha fet passar dugues nits delicioses, portantnos en aquesta ciutat una halenada del seu art admirable. El dimecres passat, posá en escena la notable producció den Santiago Rusiñol *El Místich*, demostrant al nostre públich àvid d'aplaudirlo, lo molt que val y la justesa de la seva gloria.

En el paper de "Mossen Ramón" estigué sencillament colossal. L'interés del públich no decaigué ni un sol instant, entregantse per complert al treball del eximi artista. Prova'n son les repetides ovacions que se li dedicaren al final de cada acte, sobre tot al final, ahont en Borrás estigué insuperable.

En Viñas, la Morera y la Daroqui, secundaren dignament, ajudant ab amor y acert el treball del genial actor. En Jaume Borrás brodá un bisbe just y acabat, fentse aplaudir en el primer acte.

Els demés, molt bé.

Dijous dia 21; *Terra baixa*. En aquesta obra, creyem sinceramente que en Borrás no estigué a l'altura que requereix el tipo de "Manelich" magna concepció del gran Guimerá. Vol a dir, no obstant, que una ventada terrible distragué l'interés del públich y sabem, ademés, que en Borrás no estava prou bé de salut. Aixó fou causa que part del públich tinguessin una sensible desilusió. De totes maneres, en Borrás tingué moments forsa felissos, dominant per complert l'interés dels espectadors.

En cambi, la senyoreta Daroqui, ens agradá més que en *El Místich*. L'únich defecte que li trobem es que la seva veu no respón als seus gestes de bona artista. En Jaume Borrás, bé en el paper de "Tomás". En Viñas, acertat en el paper de "Sebastja". Els secundaris, forsa ajustats. La senyoreta Me-tres, en el paper de "Nuri", demostrá ser una actriu de brillant pervindre. El digué plena de gracia y ingenuitat.

En resum, dugues nits delicioses, que refrescaren el recort de les inolvidables que'ns proporcioná la Marguerida Xirgu.

Van ab aquet número (se reparteixen *als nostres lectors y* corresponen *als nostres suscriptors,) a mès de les 32 pàgines de la inmortal obra*

ALKESTIS

les 16 pàgines que quedàrem a deure la setmana passada.

Tal com prevèyem, la publicació de la gran tragedia

ALKESTIS

ha constituit un veritable acontexement literari-teatral. Agraim, donchs, als amichs de la Revista taut espléndida acullida y prometem correspondrehi, per la nostra banda, procurant sempre—y cada cop més,—que la Biblioteca DE TOTS COLORS *siga dique del bon nom dels que contribueixen a formarla y del bon gust dels que la colecionen.*

ENRICH MORERA—Aquest número va dedicat, especialment, a honrar a l'eminent compositor català que tenim la fortuna de que torni a ser entre nosaltres. En Llongueras diu, inimitablement, la trascendencia que, dintre el Teatre, té l'obra den Morera. Tant debó, donchs, que l gran mùsich català trobi, en els seus compatriotes, el mateix amor que ell els professa! Fora un gran bé per tots plegats.

El retrat que publiquem, original de l'Eveli Torent, es reproduit d'una de les postals que en Morera enviava als seus amichs, desde la Repùblica Argentina.

El bon recort que'ns dirigí alesho-

res, li tornem avuy ben afectuosament.

Hem rebut el número 26 de «El faro de Puig Agut» fulla conmemorativa del XXII Congrés Eucaristich del món católich celebrat a Madrid.

Conté una pila de gravats que, junt ab el text, son forsa interessants.

Agraim l'atenció.

Els preparatius per la pròxima temporada de Teatre Català, segueixen ab activitat però sense improvisacions perilloses que, si bé de moment acontenten y engresquen a segons qui, solen resòldres al cap d'avall, en desprestigi de una Empresa.

No estem autorisats per donar altres detalls. Y encara que fós altrament, tampoch parlariem més ja que sabem, per bon conducte, que seràn els mateixos autors dramàtichs els que donaràn,—en son día y per medi de un manifest,—les esplicacions oportunes al públich que ab tant bona voluntat se disposa a acullir llurs progectes.

La nostre missió's concreta, donchs, a esperar ab confiansa les declaracions autorisades que's fassin y a repetir a la Comissió l'oferiment de les nostres columnes que, ara com sempre, estàn al servey de totes les iniciatives cultes, patriòtiques y honrades.

Continúa representantse ab èxit, a la «Sala Imperi», la graciosa rondalla *L'escola dels somnis*. S'ha estrenat també un'altra producció pertanyent al mateix genre teatral. Se tracta de *L'escarment*, comedieta en dos quadros, que mereix bona aceptació per la gracia del diàlech y la llissó moral que se'n desprén. La mùsica, apropiada a l'assumpte infantil, lleugera y fàcil. En quant a la interpretació, ja sabem l'experiencia den Marinel-lo que, a més d'haver posat l'obra ab acert, hi interpretà, ab lluiment, el principal personatje.

Es digne del favor del pùblich culte la present campanya teatral a la «Sala Imperi» de la qual venim ocupantnos ab molt gust. Sobre tot ara en que, efectivament, ja es un fet l'abolició, en els jardins del teatre, de la repugnant «matansa del negre» que s'hi havía organisat.

L'Enrich Morera va arrivar el dijous a les tres de la tarda ab el vapor «*Lleó XIII*», y procedent de Buenos Aires. Hi havía en el port aquell moment, que l'esperaven, varis amichs y coneguts entre ells els senyors Puigdomenech, Llongueras, Robert y altres, y també una comissió del «*Catalunya Nova*» del que n'es fundador.

L'eminent mùsich torna perque anyorava la terra catalana y potser per no moures mes d'aqueixa ciutat que ha sigut son bressol; això estàn mirant que sigui posible, varies personalitats de l'alt mon artístich català; car a Madrid, se l'hi estàn fent excelents proposicions perque se n'hi en vagi. Per altre cantó, els seus choristes del *Catalunya Nova*, l'hi estant preparant un acte pùblich de benvinguda a l'ensemps que d'homenatje per els èxits obtinguts durant la seva emigració; probablement consistirà en un *lunch* popular.

Nosaltres celebrém moltíssim aqueixes gestions; y no podem fer res més que oferirnos a la comissió encarregada d'organisarho.

Benvingut siau, llourejat mestre Enrich Morera!

Per la vetlla del 30 del corrent, tindrà lloch a la Societat Choral, «Catalunya Nova», (San Simplici, 6, 2on), organisat per la Secció de Cultura d'aqueixa entitat, una conferencia pùblica, per son director musical en Joan Camps y Arnau, versant sobre l'tema:

«La Mùsica com element educatiu».

De Tots Colors

Revista Literaria Teatral

REDACCIO Y ADMINISTRACIÓ

Alt Sant Pere, 17, int. Barcelona

Edició popular

Cada setmana un saynet

Cada saynet 10 céntims

Saynet núm. 1.-El casament den Saldoni
" " 2.-La Primera de Nadal
" " 3,-A Sant Boy falta gent
" " 4.-Les Calses del senyor Antón
" " 5. El divorci de la Marguerida

Xarop de Bastó

PERSONATGES

REPARADA, mare.-TECLA, filla.-BENET, marit.-SALVADOR, amich.-DR. LLUMANERA

Aquets **saynets vells ab versos nous,** *propis per esser representats sense pretencions de decorat ni mérits de actors, formarán una xistosa colecció variada y ecónomica com may s'ha publicat.*

10 céntims

De venta per tot arreu. Demaneulos en les llibreries, kioscos y venedors ambulants. Qui no'n tinga que's dirigeixi al dipósit principal

Llibrería Millá, Sant Pau, 21. - Barcelona